

sentlige heller ikke noget, der angaar de fra Statsinventariet overdragne Sager, det er derimod andre Genstande, som have tilhørt Udenrigsministeriet selv, og som i dette Djeblig ere i en saadan Tilstand, at jeg ikke mener, at det kan være Staten værdigt. Har Staten et Repræsentationslokale, maa den ogsaa have dette i en, jeg vil kalde det, passende Stand. Jeg vilde altsaa sætte megen Pris paa, i det mindste at faa paabegyndt nogle af de nødvendige Anstæffelser. Jeg antager naturligtvis, at i og for sig kan det hele kun dreje sig om en Udsættelse til næste Aar, men jeg vilde sætte særlig Pris paa, i alt Fald for nogle Genstandes Vedkommende, allerede at kunne begynde nogle Anstæffelser i Aar.

Den ærede Ordsfører sluttede endelig med at gøre en Forespørgsel til Udenrigsministeren i Anledning af de Ytringer, som for nogle Dage siden ere faldne i den tyste Rigsdag fra den tyste Rigsstansler. Det er jo bekendt, at disse Ytringer ere faldne i et Udvalgs-møde, de foreligge altsaa ikke og kunne ikke komme til at foreligge i nogen autentisk Form, alt, hvad der vides om dem, er, hvad der er blevet fortalt Mand og Mand imellem. Det er jo en Selvfølge, at da Regeringen blev bekendt med disse Udtalelser, jaaledes som de bleve bragte af Bladene, kunde de brugte Udtryk heller ikke andet end vække Forundring hos denne. Men allerede den Gang fandt jeg, at der kunde være al Anledning til at behandle Sagen med en vis Mistro, for det første, fordi det jo kunde vides, at der ikke var optaget noget stenografisk Referat af de faldne Ord, og dernæst, fordi de Kilder, som bragte disse Efterretninger, først maatte undersøges lidt nærmere. Allerede samme Dag, da de første Efterretninger kom hertil, udtalte den herværende tyste Gesandt, at han maatte anse disse Referater for at være overdrevne, og, at han ikke i dette Djeblig kunde tillægge dem nogen videre Betydning. Dagen efter har Gesandten paa sin Regerings Vegne meddelt mig, at de Referater, som forskellige Blade have bragt om, hvad der er foregaaet i det omtalte Udvalgs-møde, ere, hvad Danmark angaar, dels vildledende og dels forvanskede, jaaledes at den tyste Regering ikke kan anse dem for at være et Udtryk for de Ytringer, som Rigsstansleren har brugt, saa meget mere som hele Forholdet mellem den tyste og danske Regering var fuldt ud venstabeligt, og man fra den tyste Rigsstanslers Side kun ønskede at bevare denne venstabelige Stilling og ikke havde nogen Grund til at antage, at man heller fra den danske Regerings Side nærede

anden Anstæffelse. Ærede Medlemmer vilde ogsaa maatte være vidende om, at den tyste Rigsstansler desuden har benyttet den første Lejlighed, som kunde benyttes, ved i Hærsudvalgets næste Møde udtrykkelig at gøre opmærksom paa, at de Ytringer, som Bladene havde bragt om Rigsstanslerens Udtalelse lige over for Danmark, vare vildledende over for Offentligheden. Da der altsaa paa denne Maade baade lige over for den danske Regering og paa det Sted, hvor Ytringerne skulde være faldne, er blevet gjort opmærksom paa Referaternes Urigtighed og Unøjagtighed, ser jeg ikke rettere, end at dermed er egentlig denne Sag i det væsentlige ude af Verden, idet det viser sig, at hovedsagelig har den været baseret paa nogle Misforstaaelser og paa fejle Referater af de omtalte Ytringer. Jeg anser det for rigtigt, at benytte denne Lejlighed til at gentage det, Regeringen saa ofte har erklæret, at dens Opgave er nu, hvad den altid har været, at arbejde hen til, at Landet indtager en fuldstændig neutral Stilling i alle de Stridsspørgsmaal, der maatte opstaa imellem Udlandets Magter. Dette er nu, som altid, den Opgave, som maa lede Regeringen i dens Politik. Et lille Land som vort vil let udsætte sig for at komme til at tjene som Bold for større Magter, hvis det ubesindigen vilde kaste sig ind som Deltager i mulige europæiske Kombinationer.

Horsgaard: Jeg tvivler ikke om, at vi alle her med Tilfredshed have hørt den officelle Udtalelse om, at de noget farlige Efterretninger, som vi hørte for nogle Dage siden, ikke ere saa farlige, som det maatte antages i første Djeblig. Jeg kan imidlertid ikke se, at enhver Betydning, som vi kunde nære i Anledning af de Udtalelser, der ere faldne fra den tyste Rigsstansler, nu er fjernet ved de Berigtigelser, der ere fremkomne dels fra tyst Side og dels ogsaa nu fra den højtærede Udenrigsministers Side. Vi have ikke kunnet være i Tvivl om, efter de senere Dages Telegrammer, at de første Efterretninger, vi fik fra Berlin, vare, som den højtærede Minister sagde, vildledende og fordrejede. Det forekommer mig imidlertid ikke, at det Korrektiv, som vi nu have faaet til den tyste Rigsstanslers Udtalelser, sjerne Danmark fra den beklagelige Stilling, som den tyste Rigsstansler satte os i. Hvorledes Udtalelserne end ere faldne, hvor meget de end maatte være fordrejede, saa forekommer det ikke mig, at vi er komne bort fra det Faktum, at den tyste Rigsstansler har nævnt Danmark i Kæfte med Tyslands to farligste Fjender. Det forekommer mig, at den